«ΤΟ ΠΑΤΑΡΙ» / Χρήστος Μπουλαφέντης, Β΄λυκείου

Τη σκόνη της αθωότητας και της ανεμελιάς

Καθάριζα του παταριού, μια νύχτα μοναξιάς

Άχρηστα αντικείμενα, σκουπίδια από καιρό

Μα θησαυροί πολύτιμοι στου νου την ατραπό

Και ξετυλίχθηκαν μπροστά μου σαν κουβάρι από μαλλί

Κόσμοι ξεχασμένοι, κόσμοι ονειρικοί.

Γιγαντώδη κάστρα με ατρόμητους ιππότες

με κανόνια, με παλαίστρες,

Περιπλανιόμουνα στης μνήμης τα σοκάκια τα παλιά

Και φίλοι που θαμμένους είχα, προβάλαν απ' το πουθενά

Ο καθένας απ΄ αυτούς για μια παλιά ιστορία

Μια ανάμνηση είχε να μιλά, που σαν από όνειρο αγουροξυπνημένος

Από την αποπνικτική καθημερινότητα θυμόμουν.

Λίγο πιο βαθιά θησαυρούς αμύθητους και πολυπόθητους αντίκρισα

Φυλαγμένους για να μην τους βρουν και δικοί μου για πάντα να`ναι.

Μετά βουνά πελώρια ,που άνθρωποι δεν διαβαίνουν, πέρασα

Βρήκα εκεί σφαίρες που ψυχές είχαν μέσα.

Και παραλίγο να ξεχαστώ σε αυτόν τον κόσμο

Ήταν μια όαση μέσα στο σπίτι μου

Ήταν η σκέψη ,τα όνειρα, η φαντασία

Αυτά εκεί ήταν πάντα, αρνιούνταν να με αφήσουν,

ένα κομμάτι της ψυχής μου είχα μοιραστεί με όλα αυτά.

Εγώ όμως δεν μπορούσα να λείψω,

είχα άλλες… πιο σημαντικές δουλειές να κάνω

Τα μάτια μου ήταν ορθάνοιχτα όπως παλιά

Τώρα ήξερα περισσότερα, όμως έβλεπα λιγότερα

Είχα χάσει το κλειδί γι` αυτόν τον κόσμο

Τον κόσμο που έβλεπα όταν ήμουνα μικρός.

Τώρα ο κόσμος μου ήταν υπερβολικά μικροσκοπικός.

μερικές φορές καθώς παρατηρούσα μου ερχόταν αυτή η μνήμη

η μνήμη της χαμένης μου σκέψης, αυτής.

Μα πριν προλάβω να καταλάβω το μυστικό

Χανόταν, δεν άφηνε σημάδια, μόνο ερείπια

Η ώρα είχε περάσει, έπρεπε να φύγω.

Άφησα πίσω μου τους βόλους ,πέρασα πάνω από τα βουνά

Πήρα μαζί μου τα κέρματα και χαιρέτησα τα μικρά μου κουκλιά

Έβαλα στην άκρη τον κουβά και έκλεισα την πόρτα

Πήγα μακριά ,τα μάτια μου μείναν ανοιχτά

Μα έπρεπε να πάω πάλι στην δουλειά

Τα μάτια μου και πάλι κλείσαν

Δεν μπορούσα αυτόν τον κόσμο να δω πια

Μπορεί να μην ξαναζωντάνευε για μένα ποτέ…